

Investeringsfonderna — en kort replik

Av f. d. länsassessor Leif Wernevi

Att assessor Atterwall ej kan dela av mig framförda synpunkter var ingalunda oväntat. De skäl han anför till stöd för den av Kungl. Maj:t i efterhand intagna ståndpunkten är dock sådana att de i korthet måste bemötas.

1. Tillstånd enligt 9 § 1 mom. resp. 9 § 3 mom. skiljer sig i förevarande avseende och enligt ifrågavarande lagrum från varandra endast såtillvida att ianspråktagandet enligt förstnämnda lagrum får avse 100 % och enligt sistnämnda lagrum högst 75 % av avsatta medel (och kostnaderna för investeringen).

2. Om investeringen uppgivits omfatta endast byggnader för 6 miljoner kronor innebär ett 75 %-tillstånd att endast 4,5 miljoner kronor kan avföras mot fonden.

3. Om tillstånd söktes även för inventarier om 2 miljoner kronor hade den uppgivna totala investeringskostnaden uppgått till 8 milj. kronor — ej som Atterwall hävdar 6 milj. kronor —, varav 75 % eller 6 milj. kronor motsvarande byggnadsinvesteringen i enlighet med finansministerns uttalande 1963 skall kunna avföras mot fonden. Huruvida investeringsavdrag kan medges enligt förordningen eller ej har icke med denna fråga att göra.

4. 75 % av totalkostnaden skall enligt *författningstexten* få avföras mot fonden vid beslut enligt 9 § 3 mom. Enligt Atterwall skall företaget "efter eget val" (!) vidkännas ytterligare den begränsningen att ianspråktagandet skall avse högst 75 % av ettbart tillgångsslag, trots att inget utsagts därom i tillståndsbeslutet. Stöd saknas för en sådan tolkning.

5. Vad som utgör av riksdagen "inte avsedda lättnader" torde uppenbarligen inte ens Kungl. Maj:t med säkerhet kunna uttala sig om. Om så likväl befinnes vara fallet synes besluten böra formuleras i enlighet därmed!

6. Jag finner för min del diskussionen härmed avslutad.